Це був останній збір особового складу перед Загальним Злетом, і на нього зібралися члени всіх скаутських загонів. Скаути із загону 22 — "Ширяючий сокіл" стали табором у тінистій балці й чекали, тримаючи щупальця напоготові. Члени загону 31 — "Відважний бізон" висадилися біля невеликого струмка. Вони відпрацьовували навички споживання рідини й час від часу вибухали сміхом від незвичних відчуттів.

А загін 19 — "Розлючений мірак" чекав на скаута Дрога, котрий, як завжди, спізнювався.

Дрог каменем упав з трикілометрової висоти, в останній момент набув твердої форми й квапливо вповз у коло скаутів.

— Привіт, — сказав він. — Вибачте, я й гадки не мав, що вже так пізно...

Командир загону гнівно глянув на нього.

— Ви знову не у формі, Дрог.

— Вибачте, сер, — промовив Дрог, спішно випускаючи забуте щупальце.

Усі засміялися. Дрог від сорому став помаранчевим. Понад усе йому зараз хотілося стати невидимим. Але як раз цього робити не годилося.

— Розпочнімо наш збір з урочистої присяги скаутів, —сказав командир і відкашлявся. — Ми, юні скаути планети Елбонаї, урочисто присягаємося зберігати й плекати навички наших далеких предків-піонерів. З цією метою ми, скаути, приймаємо форму, від народження даровану нашим праотцям, підкорювачам незайманих просторів Елбонаї. У такий спосіб, ми сповнені рішучості...

Скаут Дрог відрегулював слухові рецептори, щоб підсилити тихий голос командира. Клятва завжди змушувала його тремтіти від хвилювання. Важко собі уявити, що колись їхні прабатьки були прикуті до землі. Сучасні елбонайці живуть у повітряному просторі на шестикілометровій висоті над поверхнею, зберігаючи мінімальний обсяг тіла, живлячись космічним випромінюванням і сприймаючи життя безпосередньо в усій його повноті, а на планету спускаються лише із сентиментальних або ритуальних міркувань. Епоха Підкорення лишилася в далекому минулому. Нова історія почалася з Ери Субмолекулярної Модуляції, яку змінила нинішня Ера Прямого Контролю.

— ...Прямо й чесно, — вів далі командир. —І зобов'язуємося, як і вони, пити рідини, вживати тверду їжу та вдосконалювати майстерність володіння їхніми знаряддями й навичками.

Урочиста частина закінчилася, і хлопці розійшлися по рівнині. Командир загону підійшов до Дрога.

— Це наш останній збір перед злетом, — сказав він.

— Я знаю, — засоромлено відповів Дрог.

— У загоні "Розлючений мірак" ти єдиний скаут другого класу. Всі інші давно отримали перший клас або принаймні звання Молодшого Піонера. Що подумають про наш загін інші?

Дрог знітився.

— Тут не тільки моя провина, — сказав він. — Так, звісно, я не склав іспитів із плавання та виготовлення бомб, але в мене просто немає до цього хисту. Несправедливо вимагати, щоб я знався на усьому. Навіть серед піонерів були вузькі фахівці. Ніхто не може опанувати всіх наук...

— А що ти, власне, вмієш робити? — перервав його командир.

— Я вмію орієнтуватись у лісі та горах, — палко вимовив Дрог, — а ще вистежувати й полювати.

Командир пильно подивився на нього, а тоді повільно промовив:

— Слухай-но, Дрог, хочеш отримати ще один, останній шанс заробити перший клас і навіть відзнаку за особливі досягнення.

— Я готовий до всього! — скрикнув Дрог.

— Добре, — сказав командир. — Як називається наш загін?

— "Розлючені міраки", сер.

— А хто такий мірак?

— Величезний лютий звір, — швидко відповів Дрог. —Колись вони жили на Елбонаї майже скрізь, і нашим предкам доводилося битися з ними не на життя, а на смерть. Зараз міраки вимерли.

— Не зовсім, — заперечив командир. — Один зі скаутів, розвідуючи ліси в п'ятистах милях на північ, виявив у пункті з координатами Пд-233 і Зх-482 зграю з трьох міраків. Усі троє — самці, отже, полювати на них можна. Я хочу, щоб ти, Дрог, вистежив їх і вполював, застосувавши своє мистецтво орієнтуватись у горах та лісі. Потім за допомогою самих лише методів і знарядь піонерів ти повинен здобути й принести шкуру одного мірака. То як, впораєшся?

— Впораюсь, сер!

— Дій негайно, — наказав командир. — Ми прикріпимо шкуру на нашому флагштоку й, безумовно, отримаємо відзнаку на зльоті.

— Так, сер!

Дрог квапливо зібрав знаряддя, наповнив флягу рідиною, спакував тверду їжу та рушив у дорогу.

За кілька хвилин він левітував до квадрата Пд-233/ Зх-482. Це була дика, романтична місцевість — зубчасті скелі й покручені дерева, вкриті густими хащами долини й засніжені гірські вершини. Дрог невпевнено роззирнувся довкола.

Доповідаючи командиру, він трохи погрішив проти істини.

Справа в тому, що він не так уже й добре знався на лісовій та гірській справі, не кажучи вже про вистежування й полювання. Чесно кажучи, він узагалі не вмів нічого, крім як годинами мрійливо ширяти у небі за півтора кілометра від землі. Що як він не зможе знайти міраків? Що як міраки виявлять його першими?

Ні, цього не може бути, запевнив себе Дрог. Зрештою, я завжди встигну жестибулювати. Ніхто й не довідається.

За мить він уловив слабкий запах мірака. А згодом у двохстах метрах від себе помітив якийсь рух біля чудернацької скелі, схожої на літеру Т.

Невже так і далі йтиме — просто й гладко? Чудово! Дрог ужив належних заходів маскування й неквапом рушив уперед.

Гірська стежина ставала дедалі стрімкішою, а сонце палило нещадно. Пакстон весь змок, незважаючи на кондиціонер у комбінезоні. До того ж ця пригода уже добряче йому набридла.

— Коли, нарешті, ми звідси заберемося? — не витримав він.

Герера поблажливо поплескав його по плечі.

— Тобі що, не потрібне багатство?

— Ми й так багаті, — заперечив Пакстон.

— Але не досить, — сказав Герера, і на його довгастому смаглявому обличчі блиснула посмішка.

Підійшов Стелмен, відсапуючись під вагою аналізаторів. Він обережно поставив апаратуру на стежку й сів поруч.

— Може, трохи перепочинемо?

— Чому б ні? — відгукнувся Герера. — Часу в нас удосталь.

Він сів, спершись спиною об скелю, що за формою нагадувала літеру Т.

Стелмен розкурив люльку, а Герера розстебнув "блискавку" й дістав з кишені комбінезона сигару. Пакстон якийсь час спостерігав за ними.

— То коли ж ми заберемося з цієї планети? — нарешті запитав він. — Чи, може, оселимося тут навіки?

Герера лише всміхнувся й клацнув запальничкою, розкурюючи сигару.

— Мені відповість хто-небудь?! — підвищив голос Пакстон.

— Заспокойся. Ти в меншості, — вимовив Стелмен. —У цьому підприємстві ми, троє, — рівноправні партнери.

— Але гроші — мої! — заявив Пакстон.

— Звісно. Тому тебе й узяли. У Герери — великий практичний досвід роботи в горах. Я — добре орієнтуюсь у теорії, до того ж посвідчення пілота є лише в мене. А ти дав гроші.

— Але корабель аж тріщить від видобутого! — вигукнув Пакстон. — Усі трюми вщерть завантажені! Саме час податися до якого-небудь цивілізованого місця й почати витрачати.

— Нам з Герерою чужі твої аристократичні уявлення про багатство, — підкреслено терпляче поясний Стелмен. — Проте в нас є одне безневинне бажання — заповнити скарбами кожен закуток корабля. Золоті самородки —в паливні баки, смарагди — у бляшанки з-під борошна, а на палубу — алмази насипом, півметровим шаром. Тут для цього саме місце. Довкола неймовірне багатство, яке так і проситься, щоб його забрали. Ми хочемо бути безмежно, жахливо багатими, Пакстоне.

Пакстон не слухав. Він напружено вдивлявся в якусь точку на краю стежки.

— Це дерево щойно ворухнулося, — низьким голосом промовив він.

Герера вибухнув сміхом.

— Мабуть, монстри, — презирливо кинув він.

— Заспокойся, — похмуро вимовив Стелмен. — Синку, я вже немолодий, огрядний і мене легко налякати. Невже ти гадаєш, що я сидів би тут, якби існувала хоч найменша небезпека?

— Он! Знову ворухнулося!

— Три місяці тому ми обстежили всю планету, — нагадав Стелмен, — і не знайшли ані розумних істот, ані небезпечних тварин, ані отруйних рослин. Пам'ятаєш? Єдине, що ми знайшли, — це ліси й гори, золото й озера, смарагди й ріки, а також алмази. Якби тут що-небудь було, воно уже, напевно, давно напало на нас?

— Кажу вам, я бачив, як це дерево ворухнулося! — наполягав Пакстон.

Герера підвівся.

— Оце дерево? — уточнив він.

— Так. Поглянь, воно навіть не схоже на інші. Інша текстура...

Одним відпрацьованим рухом Герера вихопив з бічної кобури бластер "Марк-II" і зробив три швидкі постріли. Дерево й чагарник на десяток метрів довкола спалахнули й розсипалися на попіл.

— Нікого нема, — підсумував Герера.

— Я чув, як воно скрикнуло, коли ти стріляв.

— Звісно. А тепер воно мертве, — заспокійливо вимовив Герера. — Наступного разу, коли помітиш, як хтось ворушиться, одразу кажи мені, і я пальну. А тепер ходімо назбираємо ще трохи дрібних смарагдів?

Пакстон і Стелмен підняли свої рюкзаки й подалися стежкою за Герерою.

— Простий хлопець, еге ж? — усміхаючись, промовив Стелмен.

Дрог поволі приходив до тями. Вогнева зброя мірака застала його зненацька, коли він прикинувся деревом і був зовсім беззахисний.

Він і досі не міг зрозуміти, як це сталося. Не було ані запаху страху, ані попереджувального пирхання, ані гарчання, взагалі жодного сигналу!

Мірак напав зненацька, зі сліпою, безрозсудною люттю, не з'ясовуючи, хто перед ним: друг чи ворог.

Аж тепер Дрог почав усвідомлювати характер тварини, з якою мав справу.

Він дочекався, поки стукіт копит міраків стих удалині, а тоді, долаючи біль, спробував випустити оптичний рецептор. Нічого не вийшло. На мить його охопила хвиля розпачу. Якщо уражена центральна нервова система, це — кінець. Він знову зосередився. Уламок скелі сповз із його тіла, і цього разу спроба увінчалася успіхом: він зміг відновитися. Дрог швидко провів внутрішнє сканування й полегшено зітхнув. Він був на волосок він смерті. Лише інстинктивна квондикація в момент спалаху врятувала йому життя.

Дрог замислився щодо подальших дій, але швидко дійшов висновку, що внаслідок цієї раптової, непередбаченої атаки начисто втратив усі свої мисливські навички. До того ж виявилося, що в нього взагалі немає бажання знову зустрічатися з цими небезпечними тваринами...

Припустимо, він повернеться без цієї дурної шкури... Командирові можна сказати, що всі міраки виявилися самицями і, отже, перебували під захистом Закону про полювання. Слово Молодшого Скаута цінувалося високо, тож ніхто не поставить його під сумнів, а тим більше не піде перевіряти.

Але ні, це неможливо! Як він смів навіть подумати про таке?!

Дрог похмуро усміхнувся. Що ж, тоді залишається скласти з себе обов'язки скаута й покласти край цим безглуздим розвагам — табірним багаттям, співам, іграм, товариству...

"Ніколи!" — твердо вирішив Дрог, опанувавши себе. Він поводиться так, ніби має справу із супротивником, здатним до планомірних дій. Але міраки — навіть не розумні істоти. Жодне створіння, позбавлене щупалець, не може мати розвиненого інтелекту. Так сказано в законі Етліба, який ще ніхто не спростував.

У поєдинку між розумом та інстинктивною хитрістю завжди перемагає розум. Це неминуче. Треба лише знайти відповідний спосіб.

Дрог знову взяв слід міраків і пішов на запах. Яку б стародавню зброю йому застосувати? Може, невелику атомну бомбу? Ні, вона майже напевно зіпсує шкуру.

Раптом він зупинився й розсміявся. Насправді все дуже просто, треба лише трохи поміркувати. Навіщо вступати в безпосередній контакт із міраками, якщо це так небезпечно? Настав час звернутися по допомогу до розуму, скористатись знанням психології тварин, мистецтвом ставити пастки й застосовувати принади.

Замість того щоб вистежувати міраків, він піде до їхнього лігва й влаштує там пастку.

Вони поверталися до тимчасового табору, розбитого в печері, коли сонце вже ховалося за обрій.

Кожна скеля, кожен гірський пік відкидали різкі, чітко окреслені тіні. П'ятьма милями нижче, в долині, лежав їхній корабель, його обшивка сяяла пурпуром і сріблом. Рюкзаки були наповнені смарагдами — невеликими, але ідеального кольору.

У такі надвечірні години Пакстон любив мріяти про маленьке містечко в Огайо, сатуратор з газованою водою та дівчину зі світлим волоссям. Герера усміхався до себе, уявляючи, як відважно він промотає мільйон-другий, перш ніж усерйоз взятися до скотарства. А Стелмен уже подумки формулював основні тези своєї майбутньої докторської дисертації про позаземні родовища корисних копалин.

Усі троє перебували в приємному поблажливому настрої. Пакстон цілком оговтався від пережитого потрясіння й тепер палко бажав, щоб жахливе чудовисько таки з'явилося — огидно-зелене — і аби воно переслідувало гарненьку не надто одягнену жінку.

— От ми й удома, — сказав Стелмен, коли вони підійшли до печери. — Як щодо тушкованої яловичини на вечерю? Сьогодні була його черга куховарити.

— З цибулею! — зажадав Пакстон. Він ступив у печеру й різко відсахнувся назад. — Це іще що таке?

За метр від входу стояв столик, на якому парував невеликий ростбіф, поруч розташувалися чотири великі алмази й пляшка віскі.

— Дивно, — сказав Стелмен. — Щось це мені не подобається.

Пакстон нахилився, щоб узяти алмаз. Герера спинив його.

— Це може бути міна-пастка.

— Було б видно дроти, — заперечив Пакстон.

Герера пильно поглянув на ростбіф, алмази й віскі. Вигляд у нього був дуже засмучений.

— Цій штуці я не вірю, — заявив він.

— Може, тут таки є тубільці? — припустив Стелмен. —Такі, знаєш, боязкі, сором'язливі. А цей дарунок — знак їхньої доброї волі.

— Ага, — промовив Герера. — Боязкі, сором'язливі тубільці спеціально заради нас зганяли на Землю по пляшку "Старого космічного рейнджера".

— Що робитимемо? — запитав Пакстон.

— Стій спокійно, — відказав Герера. — Відійди подалі. Він відламав від найближчого дерева довгу гілляку й обережно торкнув нею алмази.

— Нічого не сталося, — зауважив Пакстон.

Довге стебло трави, на якому стояв Герера, туго обвилося довкола його щиколоток. Земля під ним заколихалася, від неї відокремився акуратний диск метрів п'ять у діаметрі й, обриваючи коріння дерну, почав здійматися в повітря. Герера спробував зістрибнути, але трава оповила його ноги тисячами зелених щупалець.

— Тримайся! — заволав Пакстон. Він рвонувся вперед і вчепився за край диска, що підіймався.

Він різко перехилився, на мить завмер і знову почав підніматися. Але Герера уже вихопив свій ніж і люто батував траву довкола своїх ніг. Стелмен вийшов із заціпеніння, лише коли побачив ноги Пакстона на рівні своїх очей. Він схопив Пакстона за шкарпетки, знову затримавши рух диска. Тим часом Герера вивільнив одну ногу й перекинув тіло через край диска. Якийсь час він висів на одній нозі, оповитій травою, але, зрештою, стебла не витримали й обірвалися. Герера сторчголов полетів униз, але в останній момент різко нахилив голову й примудрився впасти на лопатки. Пакстон відпустив диск і гепнувся Стелменові на живіт.

Дерновий диск, несучи на собі лише ростбіф, віскі та алмази, швидко здіймався вгору, поки не зник з очей.

Сонце сіло. Не промовивши ні слова, троє чоловіків увійшли до печери, тримаючи бластери напоготові. Вони встановили на вході вогняну завісу й повернулися всередину.

— Уночі вартуватимемо по черзі, — промовив Герера. Пакстон і Стелмен згідно кивнули.

— Мабуть, ти правий, Пакстоне, — сказав Герера. — Щось ми тут засиділися.

— Надто засиділися, — уточнив Пакстон. Герера знизав плечима.

— Щойно розвидниться, повертаємося на корабель і стартуємо.

— Якщо зможемо до нього дістатися, — не втримався Стелмен.

Дрог був геть збентежений. Затамувавши подих, він дивився, як його пастка спрацювала передчасно, як мірак боровся за свободу і як він втік. А який це був чудовий мірак! Найбільший з трьох!

Тепер він розумів, у чому полягала його помилка. Від надмірної запопадливості він переборщив з наживкою. Вистачило б самих мінералів, адже відомо, що міраки страшенно полюбляють їх. Так ні! Йому схотілося вдосконалити прийоми піонерів і додати харчові стимули. Не дивно, що міраки щось запідозрили, адже їхні органи чуття зазнали перевантаження.

Тепер вони роздратовані, насторожені й надзвичайно небезпечні.

Розлючений мірак — це одне з найнебезпечніших створінь у Галактиці.

Коли у західній частині неба зійшли два місяці Елбонаї, Дрог раптом відчув страшенну самотність. Він міг бачити багаття, що його міраки розклали перед входом у печеру, а телепатичним зором розрізняв їх самих, що насторожено зіщулилися всередині, зі зброєю напоготові.

Невже шкура мірака варта того, аби так ризикувати?

Дрог волів би зараз ширяти в повітрі за півтора кілометра від землі, ліпити з хмар фігури й мріяти. Як добре було б поглинати сонячне випромінювання, а не споживати цю осоружну тверду їжу, заповідану предками. Яка користь від усіх цих полювань та вистежувань? Звісно, ніякої! Нікому не потрібні застарілі навички, які його народ давно забув.

У якусь мить Дрог майже переконав себе. Але раптом, в осяянні чистого чуття він зрозумів, у чому річ.

Справді, елбонайцям давно стало тісно в межах конкурентної боротьби, еволюція звільнила їх від усіх небезпек, пов'язаних із боротьбою за існування. Але Всесвіт великий і містить чимало несподіванок. Хто може передбачити, що станеться у майбутньому, з якими небезпеками доведеться зустрітися його расі? І чи зможуть вони їх подолати, якщо втратять мисливський інстинкт?

Ні, заповіді предків непорушні й вірні, вони не дають забути, що мирний розум надто тендітний для цього непривітного Всесвіту.

Лишається здобути шкуру мірака або загинути з честю!

Найважливіше зараз — виманити їх із печери. Нарешті Дрог згадав усі свої мисливські навички.

Він швидко й майстерно спорудив манок для мірака.

— Ви чули? — запитав Пакстон.

— Наче якісь звуки, — сказав Стелмен, і всі уважно прислухалися.

Звук долинув знову. "Є тут хтось? Допоможіть, рятуйте!" — волав голос.

— Це дівчина! — Пакстон підхопився на ноги.

— Це схоже на голос дівчини, — уточнив Стелмен. —Благаю, допоможіть! — зривався дівочий голос. —

Я довго не витримаю. Хто-небудь, допоможіть!

Кров ударила в обличчя Пакстона. У своїй уяві він одразу побачив її: таку маленьку, тендітну, біля розбитої спортивної ракети (як можна так нерозсудливо рушати в далекі подорожі!), а з усіх боків на неї насуваються чудовиська — зелені, слизькі, і тут з'являється він — ватажок чужинців, огидний, смердючий самець.

Пакстон схопив запасний бластер.

— Я йду, — твердо сказав він.

— Сядь, дурню! — наказав Герера.

— Але ж ви її чули, хіба ні?

— Тут не може бути ніякої дівчини, — відрубав Герера. —Звідки їй взятися на цій планеті?

— Саме це я й збираюсь з'ясувати, — відповів Пакстон, вимахуючи двома бластерами. — Можливо, корабель зазнав катастрофи, а може, вона вирішила розважитися й поцупила чиюсь ракету...

— Сядь! — рявкнув Герера.

— Він має рацію, — Стелмен спробував переконати Пак-стона. — Навіть якщо там і справді дівчина, в чому я дуже сумніваюсь, ми нічим не зможемо їй допомогти.

— О-о, допоможіть, рятуйте, ґвалтують! — лементувала дівчина.

— Геть з дороги, — погрозливим басом сказав Пакстон.

— Справді йдеш? — недовірливо поцікавився Герера.

— Хочеш мене спинити?

— Та ні, щасливої дороги, — Герера махнув у бік виходу. — На кладовище.

— Ми не можемо його відпустити! — Стелмен хапав ротом повітря.

— Чому ж? Коли людині так кортить, — безтурботно промовив Герера.

— За мене не турбуйтесь, — сказав Пакстон. — За чверть години я повернуся — разом із дівчиною!

Він повернувся на каблуках і попрямував до виходу. Герера нахилився вперед і розрахованим рухом опустив на голову Пакстона поліно, заготовлене для багаття. Стелмен підхопив обм'якле тіло.

Вони поклали Пакстона в дальньому кінці печери й продовжили пильнувати. Нещасна жінка безперервно стогнала й благала про допомогу ще годин із п'ять. Надто довго навіть як для мелодраматичного серіалу. Це, зрештою, був змушений визнати й Пакстон.

Настав похмурий дощовий світанок. Дрог, як і раніше, ховався за сто метрів від печери. Він побачив міраків, які вийшли щільною групою, тримаючи зброю напоготові й уважно стежачи за кожним рухом довкола.

Чому не спрацювала ідея з манком? Підручник скаута стверджував, що це найнадійніший спосіб приманювання самців мірака. Може зараз не сезон парування?

Міраки прямували до металевого яйцеподібного апарата, в якому Дрог одразу розпізнав примітивний космічний корабель. Зроблено, звісно, грубо, але всередині міраки будуть у безпеці.

Звісно, можна було б їх тревестувати й покінчити з цією справою. Але це було б не дуже гуманно. Давні елбонайці були людьми шляхетними й милосердними, і Молодший Скаут намагався наслідувати їх в усьому. Крім того, тревестування не було справді піонерським методом.

Лишалася ілітросія. Це був найдавніший прийом, описаний у підручнику, але щоб його застосувати, треба було підійти якнайближче до міраків. Дрогові було нічого втрачати.

На щастя, погодні умови були найсприятливішими.

Усе почалося з мрячного серпанка при самій землі. Але в міру того, як водянисте сонце сходило над сірим горизонтом, туман здіймався вище й густішав.

Коли він став зовсім щільним, Герера спересердя вилаявся.

— Тримайтеся ближче один до одного! От нещастя!

Незабаром вони йшли, поклавши руки на плечі один одному, тримаючи напоготові бластери й пильно вдивляючись у непроникний туман.

— Гереро?

— Чого тобі?

— Ти впевнений, що ми йдемо куди слід?

— Звісно. Я взяв азимут за компасом ще до того, як туман згустився.

— А якщо компас несправний?

— Навіть не думай про це!

Вони рухалися далі, обережно намацуючи дорогу поміж уламками скель.

— По-моєму, я бачу корабель, — сказав Пакстон.

— Ні, ще зарано, — заперечив Герера.

Стелмен, спіткнувшись об камінь, випустив бластер, напомацки знайшов його і почав шукати рукою плече Герери. Знайшов його і рушив далі.

— Схоже, ми майже на місці, — сказав Герера.

— Сподіваюсь, — мовив Пакстон. — З мене досить.

— Думаєш, твоя дівчина чекає тебе на кораблі?

— Не трави душу!

— Гаразд, — промовив Герера. — Гей, Стелмене, краще й далі тримайся за моє плече. Не варто нам розділятися.

— Я тримаюся, — відгукнувся Стелмен.

— Нічого подібного!

— Кажу тобі — тримаюся!

— Слухай, я краще знаю, тримається хтось за моє плече чи ні.

— Це твоє плече, Пакстоне?

— Ні, — відповів Пакстон.

— Погано, — сказав Стелмен дуже повільно. — Це зовсім погано.

— Чому?

— Тому що я точно тримаюся за чиєсь плече.

— Лягайте! — вигукнув Герера. — Негайно лягайте, обидва! Я стрілятиму!

Але було запізно. Повітря наповнилося кисло-солодким ароматом. Стелмен і Пакстон вдихнули його й знепритомніли. Герера наосліп побіг уперед, намагаючись не дихати, перечепився об камінь, упав, спробував підвестися і...

Усе стало чорним.

Туман раптом розвіявся. На рівнині стояв лише Дрог. Він тріумфально усміхався. Узявши мисливський ніж з довгим вузьким лезом, він схилився над найближчим міраком...

Космічний корабель прямував до Землі на граничній швидкості, так що надпросторовий двигун щомиті загрожував розпастися на дрізки. Герера, що схилився над пультом керування, нарешті опанував себе й зменшив швидкість. Його обличчя, звичайно вкрите рівною засмагою, і досі було попелястим, а пальці тремтіли над пультом.

Зі спального відсіку вийшов Стелмен і втомлено впав у крісло другого пілота.

— Як там Пакстон? — запитав Герера.

— Я вкатав йому Дрон-3, — відповів Стелмен. — З ним усе буде гаразд.

— Хороший хлопець, — зауважив Герера.

— Гадаю, це просто шок, — сказав Стелмен. — Як прийде до тями — посаджу його рахувати алмази. Наскільки я розумію, рахувати алмази, за таких обставин — це найкраща терапія.

Герера посміхнувся, його обличчя почало набувати звичайного кольору.

— Тепер, коли все позаду, мабуть, і мені варто трохи порахувати алмази.

Його видовжене обличчя раптом спохмурніло.

— Але все-таки, Стелмене, хто міг усе це утнути? Ніяк не збагну!

Зліт скаутів завершився грандіозною виставою. Загін 22 "Ширяючий сокіл" розіграв коротку пантоміму, що символізувала звільнення Елбонаї. "Відважні бізони", загін 31, вдяглися у справжні піонерські костюми. А на чолі загону 19 — "Розлючений мірак" крокував Дрог — скаут першого класу, виблискуючи відзнакою за особливі досягнення. У руках він тримав прапор свого загону (висока честь для скаута) — і всі голосно вітали його.

Високо на флагштоку гордо майоріла характерна, міцна, бездоганно вичинена шкура дорослого мірака, весело виблискуючи на сонці всіма своїми блискавками, трубками, циферблатами, пряжками, кобурами та ґудзиками.